

hængende Arme og korte Ben, der løftedes højt under Gangen. De hørte bække til Skibberups ledende Personer og søgte ad mange Omveje og under mange forsigtige Hostelyd og Rømninger at faa Emanuel til at udtale sig nærmere om, hvad han mente, at Provsten nu vilde sige til „denne hersens Historie“, og hvorledes han tænkte, at Fremtiden i det hele vilde stille sig.

Men Emanuel drejede bestandig bort fra Emnet. Han trængte til for i Aften at lade Sind og Tanker hvile og i disse korte Timer at nyde sin Lykke og Frihedsfølelse ubeskaaren. Desuden syntes Aftenen ham altfor smuk til at lægge Krigsplaner i. Det var, som om selve Naturen vilde mane til en Stunds Fred og Forsoning. Ofte standsede han derfor og tvang Mændene til Tavshed ved med et Udbrud af Henrykkelse at se sig omkring. Lutter Farveharmoni over Himlen, lutter drømmende Hengivelse i Jordens dybe Undfangelses-rødme! Og ikke en Luftning, ikke en Lyd! ... Jo! Højt, højt oppe under den flammende Himmel ringede en usynlig Lærke Solen ned ... et Lydpunkt midt i den uendelige Stilhed, en eneste, sitrende Tone, paa én Gang fjern og besynderlig nær, mindende om en ensom Stjernes Blinken.